

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΣΔΔ-ΕΣΤΑ

Αγγλικά Β΄ Σταδίου

Σημαντικά κείμενα προς μετάφραση από την ελληνική γλώσσα στην αγγλική και το αντίστροφο.

Το μάθημα των αγγλικών στο β΄ στάδιο του γραπτού διαγωνισμού της Εθνικής Σχολής Δημόσιας Διοίκησης απαιτεί λεπτομερειακή γνώση της ορολογίας των χρησιμοποιούμενων όρων, κάτι που παραγνωρίζουν συχνά οι υποψήφιοι με αποτέλεσμα να επιβαρύνονται βαθμολογικά με καταλυτικό τρόπο. Τα Πανεπιστημιακά Φροντιστήρια «ΚΟΛΛΙΝΤΖΑ» παρουσιάζουν θέματα προσομοίωσης από τις εκατοντάδες που διαθέτουν και που αναλύονται από αυστηρά ειδικευμένους εισηγητές.

Σύνταξη-Μετάφραση: Εύα Αυλίδου

ΚΕΙΜΕΝΟ 1 (ελληνικά-αγγλικά)

Οι φόροι που επιβάλλονται από τα κράτη-μέλη της ΕΕ διεκδικούν το μισό έως και το ένα τρίτο του εθνικού εισοδήματός τους και μεταφέρουν ένα βάρος που δεν μπορεί να αγνοηθεί. Μέσα στα πλαίσια των προσπαθειών που αποβλέπουν στην ελαχιστοποίηση της συνολικής φορολογικής επιβάρυνσης της ΕΕ, οι διάφορες φορολογικές αποκλίσεις μεταξύ των κρατών-μελών έχουν αρκετές σημαντικές νομικές και οικονομικές συνέπειες για τα κράτη-μέλη και αποτέλεσαν το κύριο αντικείμενο εγχειρημάτων που απέβλεπαν στην προσέγγιση των φορολογικών συστημάτων. Με την κοινή τους δήλωση της 1^{ης} Δεκεμβρίου του 1998, η Γαλλία και η Γερμανία διατύπωσαν την ανάγκη της «άμεσης προόδου προς την εναρμόνιση των φορολογικών συστημάτων στην Ευρώπη». Ακολούθησαν συνεντεύξεις τύπου στις οποίες αναφέρθηκε ότι θα πρέπει να καταργηθούν τα εθνικά βέτο πάνω στις φορολογικές μεταρρυθμίσεις –γεγονός που προκάλεσε δημόσια κατακραυγή. Μετά τη δημιουργία ενός Ενιαίου Ευρωπαϊκού Νομίσματος και σε συνδυασμό με άλλες πιέσεις που αφορούν την ευρύτερη ενσωμάτωση, αξίζει κανείς να δώσει προσοχή στο θέμα της φορολογικής εναρμόνισης.

Εκ των πραγμάτων προέκυψε το ενδεχόμενο οι καταργημένοι τελωνειακοί φραγμοί στο εμπόριο να αντικατασταθούν από εσωτερικούς φόρους, που θα συνέχιζαν να κάνουν διακρίσεις εις βάρος των εισαγωγών από άλλα κράτη-μέλη. Η επιβολή διαφορετικών φόρων πάνω σε διαφορετική βάση ή σε διαφορετικά ποσοστά σε ολόκληρη την αγορά, θα δημιουργούσε εμπόδια στην ελεύθερη διακίνηση των αγαθών και υπηρεσιών, διαψεύδοντας έτσι τον απώτερο στόχο της επίτευξης «μιας πραγματικής εσωτερικής αγοράς». Είναι σαφές ότι μια οικονομική ένωση και μια εσωτερική αγορά απαιτούν ένα εναρμονισμένο φορολογικό σύστημα.

Η Ευρωπαϊκή Οικονομική Συνθήκη του 1957 άρχισε προσεκτικά με «διατάξεις για την εναρμόνιση της νομοθεσίας σχετικά με τους φόρους του κύκλου εργασιών, τους ειδικούς φόρους κατανάλωσης και άλλες μορφές έμμεσης φορολογίας, στο βαθμό που η εναρμόνιση αυτή είναι αναγκαία για να διασφαλιστεί η σταθεροποίηση και η λειτουργία της εσωτερικής αγοράς».

Taxes levied by member states of the EU claim between a half and a third of their national income and carry a weight which cannot be overlooked. In the context of the minimisation of the overall tax burden of the EU, the several fiscal divergences between member states give rise to several important legal and economic implications for them and have made a ground for an effort to accomplish the approximation of taxation systems. By a joint statement issued on 1 December 1998, France and Germany called for “rapid progress towards tax harmonisation in Europe”. It was followed by press conferences at which it was suggested that the national veto over tax reforms should be abolished. This raised public clamour. With the setting up of a Single European Currency, coupled with other pressures for greater integration, tax harmonisation merits careful consideration.

There arose the possibility that abolished customs barriers to trade could be replaced by internal taxes which would continue to discriminate against imports from other member states. The imposition of different taxes on a different basis or at different rates across the market would produce obstacles to the free movement of goods and services, thus contradicting the ultimate goal of achieving “a genuine internal market”. Clearly, an economic union and an internal market require a harmonised tax system.

The EEC Treaty of 1957 began carefully with “provisions for the harmonisation of legislation concerning turnover taxes, excise duties and other forms of indirect taxation to the extent that such harmonisation is necessary to ensure the establishment and the functioning of the internal market”.

ΚΕΙΜΕΝΟ 2 (αγγλικά-ελληνικά)

The EU Constitution would have been completely different had it been formulated 30 years ago, during the period of the socialdemocratic consensus, and would have expressed the need for a pan-European state interventionism of a Keynesian kind which would have taken the place of the hitherto Keynesian nation-state interventionism. However, this era has gone forever, since the accelerated internationalisation of the market economy has rendered this kind of state interventionism inapplicable even at the continental level. The neoliberal trend inevitably became dominant in the EU. This trend was institutionalised by the Single Market Act and the Treaties which followed it, and which were subsequently incorporated into the EU Constitution.

The main aim of all these Treaties was to neutralise the “institutional barriers” to free competition which had been introduced by the socialdemocratic consensus: the expanded public sector and welfare state which restricted competition and competitiveness correspondingly, state interventionism aiming at full employment, the Trade Unions’ “restrictive practices”, as well as the public corporations, which did not always act on the basis of micro-economic criteria to raise economic efficiency. Similarly, the symptoms of these institutional barriers had to be dealt with, i.e. inflation and the huge public sector deficits which the significant expansion of statism had inevitably been creating.

In consistency with this logic, the Constitution explicitly states that the economic policies of the member states and the Union “shall entail compliance with the following guiding principles: stable prices, sound public finances and monetary conditions and a stable balance of payments”. In contrast, full employment constitutes only part of the wishful thinking which is abundant in the EU Constitution, since not only is any direct state intervention in aggregate demand ruled out, but also no alternative mechanism to achieve these objectives is envisaged, of similar effectiveness to the Draconian anti-inflation mechanisms established by the European System of Central Banks, the Stability Pact etc.

Το Σύνταγμα της ΕΕ θα ήταν εντελώς διαφορετικό αν είχε διατυπωθεί πριν από 30 χρόνια, κατά τη διάρκεια της σοσιαλδημοκρατικής συναίνεσης, και θα είχε εκφράσει την ανάγκη για έναν πανευρωπαϊκό κρατικό παρεμβατισμό Κεϊνσιανής μορφής που θα είχε αντικαταστήσει τον μέχρι τώρα Κεϊνσιανό παρεμβατισμό του έθνους-κράτους. Ωστόσο, αυτή η εποχή έχει περάσει ανεπιστρεπτί, καθώς η ταχεία διεθνοποίηση της οικονομίας της αγοράς έχει καταστήσει αυτό το είδος του κρατικού παρεμβατισμού ανεφάρμοστο ακόμη και σε ηπειρωτικό επίπεδο. Η νεοφιλελεύθερη τάση επιβλήθηκε αναπόφευκτα στην ΕΕ. Η τάση αυτή θεσμοποιήθηκε από την Ενιαία Πράξη της Αγοράς και τις Συνθήκες που ακολούθησαν και που, στη συνέχεια, ενσωματώθηκαν στο Σύνταγμα της ΕΕ.

Ο κύριος στόχος όλων αυτών των συνθηκών ήταν να εξουδετερωθούν οι «θεσμικοί φραγμοί» στον ελεύθερο ανταγωνισμό που είχαν εισαχθεί από τη σοσιαλδημοκρατική συναίνεση: ο διευρυμένος δημόσιος τομέας και το κράτος πρόνοιας, που αντίστοιχα περιόριζαν τον ανταγωνισμό και την ανταγωνιστικότητα, ο κρατικός παρεμβατισμός που στοχεύει στην πλήρη απασχόληση, οι «περιοριστικές πρακτικές» των Εργατικών Συνδικάτων, καθώς και οι δημόσιες εταιρείες, οι οποίες δεν ενεργούσαν πάντοτε με βάση τα μικρο-οικονομικά κριτήρια προκειμένου να αυξήσουν την οικονομική αποδοτικότητα. Ομοίως, έπρεπε να αντιμετωπιστούν τα συμπτώματα των θεσμικών αυτών εμποδίων, δηλαδή ο πληθωρισμός και τα τεράστια ελλείμματα του δημόσιου τομέα που η σημαντική διεύρυνση του κρατισμού είχε αναπόφευκτα δημιουργήσει.

Ακολουθώντας αυτή τη λογική, το Σύνταγμα αναφέρει ρητά ότι οι οικονομικές πολιτικές των κρατών-μελών και της Ένωσης «θα έχουν ως συνέπεια την τήρηση των ακόλουθων κατευθυντήριων αρχών: σταθερές τιμές, υγιή δημόσια οικονομικά και νομισματικές συνθήκες, καθώς και σταθερό ισοζύγιο πληρωμών». Αντιθέτως, η πλήρης απασχόληση αποτελεί μόνο ένα μέρος του ευσεβούς πόθου που αφθονεί στο Σύνταγμα της ΕΕ, δεδομένου ότι όχι μόνον αποκλείστηκε κάθε άμεση κρατική παρέμβαση στην συνολική ζήτηση, αλλά και δεν προβλέπεται κανένας εναλλακτικός μηχανισμός για την επίτευξη αυτών των στόχων, ίδιας αποτελεσματικότητας με τους δρακόντειους αντι-πληθωριστικούς μηχανισμούς που έχουν θεσπιστεί από το Ευρωπαϊκό Σύστημα Κεντρικών Τραπεζών, το Σύμφωνο Σταθερότητας κλπ.